

Rajtunk is múlik

Gondolom, a Székely-soriak különösen örülnek a fedett uszoda felépítésének, holtól talán senki sem készül közülük úszóbajnoknak. A szép nagy uszodához képest igencsak apróság, amiért odafigyelnek: mivel a főbejárat a Székely-sorra nyílik majd, nem lehet tovább halogatni az utca rendbehozását. Az aszfaltozás már szerepelt a I. kerületi tanács tervében, de egyik évről a másikra húzódott a dolog, mindig akadt valami fontosabb tennivaló, ami a rászánt pénzt elvitte.

Sok hasonló esetet lehetne még felhozni a városfejlesztés, a kereskedelem, a közlekedés példatárából. Közülük még csak egyet! Sokan hallottak róla, hogy a város távlati rendezési terve szerint az E-5-ös nemzetközi út — a korszerű követelményeknek megfelelően — egyszer majd elkerüli Szeged belvárosát, s aztán a Kossuth Lajos sugárutat, a Dorozsmai utat csak azok használják, akiknek a városban van dolguk. De jelenleg itt hőmpolyog be és ki a forgalom, s ezen járnak munkába és haza az ipari körzetben dolgozó emberek ezrei. Mégsem építették meg át a Kossuth Lajos sugárutat, nem hozták rendbe az Izabella-hidat, nem szélesítették ki a Dorozsmai utat (nem is szólva a sertéshizlalda kitélepítésének elhúzódsásáról).

Persze ennek is meg van a maga magyarázata, s nem is okatlan. Ez az útvonal a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumé, korszerűsítése e tárca feladata. Az utca alatt azonban a városi közművek húzódnak. A két-től csak egyszerre érdemes megcsinálni, különben esztelen pénzpocsékolás volna az egész. Az Izabella-híd felújításának sem lehet nekiesni Hübele Balázs módjára. Ha már kiszélesítik (ez KPM-feladat), érdemes az 1-es villamosvonal kettős vágányát is átvezetni rajta, ki, egészen a gumigyárig (ez tanácsi hozzájárulással oldható csak meg) Igen ám, de jelenleg még nincs akkora utasforgalom, ami a villamosvonal meghosszabbítását indokoltá tenné, ahhoz az ipari körzet további kiépülésére volna szükség. Gyűlnek az érvek, s telnek az évek. S az embereknek közben újabb és újabb bosszúságot, csalódást okoz, hogy az ígéretekben olykor csak hosszú huzavona után lesz valóság. „Azt mindig tudni véljük — hallottam a szkeptikus megfogalmazást —, hogy mi minden lesz öt meg tíz év múlva, de hogy holnap mit csinálunk, sokszor senki sem képes megmondani.”

Ez így természetesen sosem volt igaz, s a legjobb úton haladunk afelé, hogy ezentúl még részgazság se legyen benne. A tanács idejéig terve, s az ennek valóra váltását biztosító költségvetés is kétirányú: egyrészt a harmadik ötéves terv 1968-ra jutó részét váltja valóra, másrészt a lakosság által sürgetően felvetett problémákat igyekszik megoldani. A III. kerületieknek régi kívánsága volt például az alsóvárosi Búdós-árok lefedése, az újszegedieknek a járdák, útjátjárók kiépítése. Most mindkét kívánság nagyjából teljesül is.

A lehetőségek és a kívánalmak között nagyon nehéz egyensúlyt tartani, pedig erre feltétlenül szükség van. Ahogy igaz, hogy nem szabad csak távlatokban gondolkodni, a mai ember igényeit ma kell szolgálni, úgy igaz ennek fordítottja is. Ezekben az években még nem sok hasznát látjuk teszem azt annak, hogy a tanács ebben az ötéves tervben célul tűzte ki a vízellátás javítását és a Móraváros és Rókus között vezető főgyűjtőcsatorna kiépítését. De ha ezt nem tenné, akkor a következő ötéves terv lakásépítési programja kerülne veszélybe, s az ipari körzet szennyvíz-elvezetése is megoldatlan maradna.

Az új gazdasági mechanizmusban a tanácsok mind nagyobb gazdasági önállóságra tesznek szert, s ez is hozzásegít majd a napi problémák gyorsabb megoldásához. De ne feledjük, a tanács nemcsak a város lakóinak választott közigazgatási szervezete, hanem annál több! A város költségvetését, a tervek megvalósítását a polgárok közérdeklődési adója, az itt működő gyárak, intézmények kommunális adója, a tanácsi vállalatok nyereséges működése és nem utolsósorban a város polgárainak társadalmi munkája teremti meg. Ezek együttese nélkül — némi túlzással élve — egyetlen új lakóház, egyetlen kikövezett utca sem szülehet. Tehát ha azt akarjuk — s ez a kívánság feltétlenül jogos —, hogy a város a mi számunkra is minél kényelmesebb legyen, minél gyorsabban épüljön-szépüljön, nekünk is többet kell az eddiginél tenni érte.

FEHÉR KÁLMÁN

DEŁ-MAGYARORSZÁG

A MAGYAR SZOCIALISTA MUNKÁSPÁRT LAPJA

58. évfolyam, 110. szám

Ára: 1 forint

Vasárnap, 1968. május 12.

Épül az ideiglenes ipartelep

Beköltöztek az első munkások — 170 milliós beruházás 1968-ban — Távvezeték Algyő—Százhalombatta között

Szeged mellett a működő olaj- és gázkutak között új ipartelep körvonalai bontakoznak ki. Az úttól néhány száz méterre 150—160 holdnyi területen nagy teljesítményű markológépek, földgyaluk dolgoznak. Építőmunkások előregyártott elemekből egyszintes modulbarrakkokat, felvonulási épületeket készítenek. A Földgép, a 31-es, az Út-Vasút, a Csongrád megyei, a Siófoki kőolajvezeték és még jó néhány építőipari és szerelő vállalat munkája nyomán a Szeged környéki kőolajtermelés központja Algyő mellett születik. A nagyméretű beruházásról Juratovics Aladár, a Nagyalföldi Kőolaj- és Földgáztermelő Vállalat szegedi üzemének vezetője adott tájékoztatást.

Az ideiglenes ipartelep építése a több mint hárommilliárd forint értékű olajprogram keretében történik. Célja, hogy az 1969 januárjában kezdődő rendszeres üzemszerű termeléshez bizottságra a megfelelő előfeltételeket.

Az idén ennek érdekében mintegy 140 millió forint értékű különböző építési munkát végeznek el.

37 millió forintot fordítanak a szükséges kisajátításokra, gépvásárlásokra.

Az elmúlt napokban első eseményéhez érkezett az építkezés: elkészült a munkásszállások egy része, amelyben a beruházást végrehajtó vállalatok és alvállalkozók mintegy 300 dolgozója kapott helyet. A szegedi Moszkvai körüli zsúfolt központból elsőnek a termelő vállalat beruházó szakemberei beköltöztek az újonnan elkészült ideiglenes irodákba, hogy a helyszínről irányítsák a munkákat.

A jó idő beálltával, az elmúlt hónapok mérsékelt tempója után a vállalatok teljes erővel dolgoznak.

Ennek köszönhető, hogy a földrendezés több mint 90 százalékát már elvégezték; a Földgép Vállalat és segítő-társai hozzávetőleg félmillió

köbméter földet mozgattak meg a tereprendezéshez. Jól bevált az algyői Tisza-part-ról származó folyóhordalék és homok, amelyet tehergépkocsi-konvojok szállítottak a helyszínre.

De jól haladnak az építők is: a már említett ideiglenes irodákon kívül befejezték az ipartelep konyhájának alapozását, elkészült a mintegy 1 kilométer hosszúságú vasúti iparvágány földmunkája — a napokban megkezdődik a raktár, a konyha épületeinek kitévése és alapozása is. A 31-es építőipari vállalat dolgozóit folytatják az ideiglenes irodák építését. Minden jel arra mutat, hogy határidőre, 1968 második felének elejére a kőolajtermelő vállalat gépészeti és szállítási részlegei, valamint központi irodái is új helyükre költözhetnek. Ezzel

a vállalat alakulása óta tartó rendkívül nehéz helyzet oldódik meg,

hiszen a jelenlegi telepen, a Moszkvai körütnél állandó problémát okozott a zsúfoltság.

Mindössze egy probléma nehezíti az építkezést:

az algyői vízmű képtelen ellátni a lakosságot, a termelőszövetkezeteket, valamint az ipartelepet is.

Juratovics Aladár elmondotta, hogy a közeljövőben ezt a gondot is leküzdik. Az elképzelések szerint új kutakat fúrnak,

amelyekkel fedezik az ipartelep vízigényét. Ugyancsak fokozott ütemben építik majd a vasúti iparvágányt, hogy ennek segítségével bonyolítsák le az egyre növekvő szállítási feladatokat, termentesítsék a szegedi Tisza és az algyői pályaudvart.

Ez az iparvágány egyelőre még nem mentesíti az algyői vasúti lefejtő állomásoktól. A távlati tervek szerint az 1968—70-es években megépítik az Algyő—Százhalombatta közötti kőolajvezetékét.

A csővezetékes távolsági szállítás — a tapasztalatok szerint — a vasúti szállítá-

nak mindössze egyharmada, egynegyede, előnyösebb a műszaki-technológiai szempontokból is. Ezért a megépülő több mint 200 kilométeres távvezeték gazdaságosan működik majd.

M. I.

Zahedi hazánkba látogat

Péter János külügyminiszter meghívására május 18-án néhány napos hivatalos látogatásra hazánkban érkezik Ardeszír Zahedi, az Iráni Császárság külügyminisztere.

Mohammed Reza Pahlevi sah, iráni államfő tavaly tett látogatást hazánkban, most folytatják a két ország kapcsolatának bővítéséről a tárgyalásokat külügyminiszteri szinten.

Magyar felszólalás az atomsorompóvitában

Az ENSZ-közgyűlés 1. számú bizottsága folytatja az atomfegyverek elterjedését megakadályozó nemzetközi szerződés tervezetének megvitatását. A pénteki ülésen felszólalt Csatorday Károly, hazánk képviselője is. Beszédében többek között leszögezte: napjaink legfontosabb feladata, hogy megállítsuk az atomfegyverek elterjedését és kedvező légkört

teremtünk a leszerelés egész problémájának fokozatos megoldásához. Ezt a célt szolgálja a tizennyolchatalmi bizottság által előkészített szerződés tervezet is. Ilyen szerződés mielőbbi megkötése komoly akadályt jelentene mindazon államok számára, amelyek célul tűzték ki a fennálló határok katonai eszközökkel történő megváltoztatását.

Bővülő kapcsolatok Lengyelországgal

A magyar és a lengyel néptestvéri barátságának mind figyelemre méltóbb tényezője a bővülő és sokrétű gazdasági kapcsolat. Az árucserforgalom hamarosan a felszabadulás után újra megindult: 1945 őszén Lengyelországból szén érkezett hozzánk, amiért gyógyszerrel és bauxitot adott a magyar kereskedelem. Ez volt az első tranzakció a két ország külkereskedelmében.

Magyarország külkereske-

delmi forgalmában Lengyelország már a negyedik helyet foglalja el, Magyarország pedig Lengyelország külkereskedelmi partnerei sorában az ötödik helyen áll.

A két ország kapcsolataiban az árucserforgalom alakulása mutatja a legerőteljesebb fejlődést. 1960 és 1965 között a két ország külkereskedelmi forgalma több mint a kétszeresére emelkedett, évi átlagban mintegy 20 százalékkal nőtt. Különösen gyorsan nőtt a gépek és berendezések forgalma. Az 1950-es évek végétől a gépek és berendezések szállítása a magyar exportban csaknem megötszöröződött, a magyar importban pedig mintegy megtízszereződött. A magyar exportban az 1958 évi 28,8 százalékról 44,4 százalékra, a lengyel exportban pedig 12,7 százalékról 42 százalékra emelkedett a gépipari termékek aránya. Ugyanakkor lényegesen bővült a cserélt árucikkek köre.

A magyar külkereskedelmében Lengyelországgal a tranzitforgalomban is széles körű kapcsolatokat épített ki. Nagymennyiségű magyar áru indul a tengeren túlra a lengyel kikötőkből, vagy érkezik oda részünkre importszállítmány. A Lengyelországon keresztül bonyolító magyar tranzitforgalom mennyisége az 1960 évi 250 ezer tonnáról 1967-ig 550 ezer tonnára emelkedett.

1968-ra a magyar—lengyel árucserforgalom 10 százalékos növelését teszi lehetővé az államközi megállapodás. Ennek elősegítését szolgálja a budapesti nemzetközi vásár nagyszabású lengyel kiállítása, sokrétű áru kínálata.

„Foghíjak” tűnnek el...

Újabb „foghíjak” tűnnek el Szegeden. Egyik az Oskola utcában, ahol 3 emeletes lakóházat épít a Csongrád megyei Építőipari Vállalat. Szegeden először itt alakítanak ki olyan kétszintes lakásokat, hogy az I. emeleten lakóknak a II. emeleten lesz a második szobájuk Bal oldali képünk az I. emeleten folyó földmunkálatokat ábrázolja.

A Bécsi körút és az Április 4. útja sarkán 4 emeletes lakóház épül 12 lakással, a Szegedi Építő Ktsz. kivitelezésében. A tervek szerint októberben adják át a lakásokat tulajdonosaiknak.

Somogyi Károlyné felvételei

